

Annem Telefonda Doğum Günü

– HüseyinAkdemir · 16 Eylül 2011

İzmir Kadifekale'deyim 35 kişilik bir Alman kafilesiyle. Benim sorumluluğumda oldukları için de her tür davranışlarına dikkat ediyorum. Onların etraflarını saran satıcılardan, falcılardan, para dilenen çocuklardan bir şekilde uzak tutmayı başardım da, kalenin burçlarındaki bu tehlikelerden nasıl uzak tutacağım? Lütfen kenarlara fazla yaklaşmayın, demekten dilimde tüy bitti. Bu defaki gurup genellikle gençlerden oluştuğu için de kimileri heyecan olsun diye kale duvarının iyice kıyısına gidip üstelikte kollarını ve tek ayağını kaldırıp uçmaya hazırmış gibi poz verip fotoğraf çektirmeleri beni iyice strese soktu. Kimileri, böyle bir sorumsuzluk Almanya'da olsa burayı ziyarete kapatırlar. Neden demir korkulular koymazlar ki bu kenarlara? Diyerek sözüm ona Türk sorumluları eleştirdiler ama kendileri de sorumsuzluğun almasını yaptılar.

Sonunda kazasız belasız atlattığımız bu turu da. Artık sıra toplu bir fotoğraf çektirmekti. Gurubu nihayet yan yana getirince ben onların fotoğrafını çekmek isterken, benim de gurup fotoğrafında olmamı istediler. Orada bekleyen Roman vatandaşların çocuklarından birine fotoğraf makinesini verdim ve ücret karşılığı fotoğrafımızı çekecekti.

İşte tam o poz verme sırasında çaldı cep telefonum.

Bir yandan adet üzere gülümsemeye çalışıyorum, bir yandan gurubun kıyıya fazla yaklaşmamasına dikkat ediyorken, telefonuma baktım.

Annemdi arayan.

-Alo, Hüseyin, Sen misin?

-Buyur anneciğim. Benim. Nasılsın?

-İyiyim ben. Sen nasılsın? Neredesin?

-Anneciğim şu anda çok meşgulüm. Daha sonra ben arasam seni.

-Nerdesin ki?

-Anne işim var. Ben sonra seni ararım.

-Bak ne diyeceğim. Azime benim doğum günümü kutlamak istiyor.

-Allah o Graham Bell'in belasını versin.

-Aaa, tövbe, tövbe. Tersinden mi kalktın sen? Durup dururken kıza neden beddua ediyorsun? Hem kız kötü bir şey mi yapıyor?

-Kıza bir şey demedim anne. Graham Bell'e dedim.

-O kim be?

-Telefonu icat eden adam. Bu zavallı adam telefonu ofis ortamında işler kolaylaşsın diye, çalışanlar birbirlerine daha rahat, daha çabuk ulaşsınlar diye icat etti. Bilseydi böyle olur olmaz yerde, zırt pırt kullanılacağını, hiç girişir miydi bu işe?

-Şuna bak, şuna! Annesiyle nasıl konuşuyor. Zamanın yoksa yok de. Daha sonra ararsın olur biter. Bu ne böyle terbiyesizlik?

-Dedim ya anne. Daha sonra ararım dedim ama sen konuşmaya devam ettin.
-Aman tamam, anlaşılın bugün ters günündesin. Ben Azime'ye veriyorum telefonu.
Telefonda Azime yeğenim var bu kez.
-Dayı, biliyor musun anneannem ömrünce bir kez bile doğum günü kutlamamış. Bir değişiklik olsun dedim. Ayça da çok sevindi bu işe. Akşama doğru pasta falan alacağız, anneannemin doğum gününü kutlayacağız. Sen de gelir misin?
-İyi de bugün annemin doğum günü olduğu nerden belli? Hem üstelik akşama kadar ben doluyum. Almanlarla olan bugünkü programımız henüz bitmedi.
-Biliyorum dayıcığım, doğum gününün bilinmediğini ben de biliyorum ama öylesine bugünü seçtik işte.
-Neyse Azime, kutlayalım bakalım. Kutlayalım da bir başka güne ertelemeyiz miyiz şunu?
-Yok be dayı. Ağzımızdan çıktı bir kere. Hepimiz de çok heyecanlandık. Anneannem de çok sevindi. Bu sevincini ertelemek istemiyoruz. Gelemez misin bu akşam. Az bir vakit bulamaz mısın?
-Azime, akşam bu gurupla Asansör'e çıkıyoruz. Orada akşam yemeği yedikten sonra otele geri döneceğiz. Nerden baksan benim işim gece 9'dan önce bitmez. Ondan sonra da geç olur zaten.
-İyi sen bilirsin dayıcığım. Ben anneanneme vereyim telefonu. Kendisine sen söyle. Ertelemeyi kabul eder mi bilmem.

Azime ile konuşmalarımızı duyan annem, bu durumdan hoşnut olmamış olacak ki, tavır koydu. Telefondan duyuyorum sesini.

-İstemem, diyor. Ne konuşacakmışım onunla? Gelmezse gelmesin.
Ve telefon kapandı.

Turist gurubunu kaleden aşağıya indirip otobüsümüze binince, kazasız belasız bu bölümü de atlattığımı düşünerek sevindim. Ben annemle telefonda konuşurken onlar yine de birkaç hediyelik eşya almışlardı bile. Hele birinin 10 liralık basit duvar halısına 60 Lira verdiğini duyunca hayıflanmış olsam da yapacak bir şeyim kalmamıştı. Boş ver, dedim kendi kendime. Ülkemiz de biraz para kazansın. Sırada, Alsancak'taki bir kilise ziyareti vardı. İki saat sürecek bir ayin töreni olacaktı. Vaaz veren papaz İngilizce konuşuyor, bir başkası da bunu Türkçe'ye çeviriyordu. Guruptan kimileri için Almanca çeviri yapmak zorunda olduğum için ben de Ayin'in tam ortasındaydım.

Ne oldu sanırsınız?

Telefonum titreşimde ve ısrarla çalmakta.

Annem arıyor.

Fırsatını bulup dışarı çıktım.

-Alo anne!

-Hüseyin sen misin?

-Benim anne.

Sesinde bir heyecan bir çocuksu sevinç, duymanızı isterdim.

-Akşam biz de Azime, Ayça, Ablan ve eniştenle Asansöre geliyoruz. Doğum günümü orada kutlayacakmışız. Sen saat kaçta orada olursun?

Anneme itiraz etme hele hele de tam da Ayın zamanında konuşmayı uzatma şansım yoktu.

-Biz saat 7'de orada olacağız anne, dedim ve işimin olduğunu söyledim.

-Tamam, biliyorum işinin olduğunu. Hadi ben seni tutmayayım. Akşam nasılsa görüşürüz, deyip daha fazla uzatmadan kapattı telefonu suratıma her zamanki gibi.

Doğrusu çok fazla ihtimal vermemiştim böyle bir şeyin olacağına. Azime yeğenim kızı Ayça'nın ısrarlarına dayanamayıp, tamam gideriz asansöre, demiştir ve öylece geçiştirmiştir diye düşünüyordum. Körfez manzaralı kahvelerden birine oturup önce içecek bir şeyler istedik garsonlardan. Çok fazla detaylı yemek seçme olanağımız yoktu burada. Daha çok aperatif şeylerle geçiştirecektik açlığımızı. Ben bir ara her ihtimale karşı, guruptakilere, az sonra kendileriyle annemi tanıştrabileceğimi söyledim. Her ne kadar durup dururken böyle söylemiş olmamı ve neden annemi kendileriyle tanıştırmak istediğimi anlamamış ve tuhaf karşılamış oldularsa da, kimileri; oo! harika! Tanışalım, dediler. Cam kenarında oturmuş ve biraz aşağıdaki asansörün çıkışını gözlemliyordum. Az sonra gerçekten göründü bizimkiler. Hemen cep telefonumla Azime'yi aradım ve yukarı baktığımda camdan beni görebileceğini ve bulunduğumuz yere gelmelerini söyledim.

Annemler yakınımızdaki bir masaya oturdu. Azime, birlikte getirdiği pastayı iş yeri sahibinden izin alarak masaya koydu. Mumlar yakıldı. Annemin 88 yaşında olduğunu söylediğimde Almanların tümü hayret içinde kaldılar. Anneme bunu söylediğimde, yüzünü buruşturup:

-Nazar değdirecekler domuzlar! Dedi.

Onlara annemin hayatında ilk kez doğum gününü kutladığını söyleseydim daha da hayret ederlerdi kuşkusuz. Hele bir de gerçek doğum gününün bilinmediğini de söyleseydim...

Azime'nin kızı Ayça'nın başlattığı "iyi ki doğdun nine! İyi ki doğdun nine!" şarkısına bir anda Almanlar "Happy birthday to you!" sesleriyle eşlik edince kahvedekilerin tümü anneme yönelttiler bakışlarını.

Sona doğru, artık kalkıp gideceğimiz zaman Almanlar bana bir jest olarak mı yoksa annemin yaşından dolayı mı bilemem, kendi aralarında karar vermişler, kahvenin çıkış kapısında tek sıra oldular ve annem önlerinden geçerken tek tek kendisini kutlayıp uğurladılar.

Annem hayatında ilk kez doğum gününü kutladı. Tam Kraliçelere layık biçimde.

Sadece,

Keşke Tüm Almanlar onu tek tek tebrik edip uğurlarlarken o da kraliçeler gibi nazikçe ellerini sıksaydı.

Annem öyle yapmadı ama.

Hepsini tek tek öptü yanaklarından...